

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ifølge Lov Nr. 108 af 31. Marts 1938 om Oprettelse af en Landsskatteret og om Tilsynet med Skatteligningen m. v., jfr. Finansministeriets Bekendtgørelse Nr. 298 af 7. Juli 1942 angaaende Reglerne vedrørende Ligningsdirektoratets og Ligningsraadet's Virksomhed, paahviler det Statens Ligningsdirektorat i Forbindelse med Ligningsraadet bl. a. at varetage Tilsynet med, at Ansættelsen af Indkomst og Formue til Skatteberegning sker paa behørig og ensartet Maade over hele Landet. Denne Virksomhed udøves først og fremmest gennem Udfærdigelsen af almindelige vejledende Anvisninger for de skattelignende Myndigheder og ved Afholdelse af Instruktionsmøder med disse. Ligningsdirektoratet er ogsaa, hvor Forholdene gør det ønskeligt, berettiget til ved en Repræsentant at deltage i Skatteraadene og de lokale Ligningsmyndigheders egne Møder og Forhandlinger, dog uden Stemmeret. Desuden foretager Ligningsdirektoratet en efterfølgende Revision af Ansættelserne saavel ved den løbende Ligning som ved tidligere Ligninger med fornødne Ændringer af Ansættelserne eller Afsluttelsen af Forlig om Efterbetaling af for lidt erlagt Skat med eventuelle Bødetillæg. Ændring af Ansættelserne kan foretages af Ligningsraadet eller af Skatteraadene efter Bemyndigelse af Ligningsdirektoratet eller Paalæg af Ligningsraadet. Forligene forelægges med Ligningsraadets Indstilling Skattedepartementet til Godkendelse. For Kommuneskattens Vedkommende ligger Afgørelsen hos Kommunalbestyrelsen.

Siden Ligningsdirektoratets Oprettelse har Varetagelsen af disse Opgaver krævet gentagne Udvidelser af Direktoratets Afdeling for Indkomst- og Formueskat, saaledes at denne Afdeling nu omfatter 7 Kontorer med et meget betydeligt Personale. Selv efter disse store Udvidelser maa Direktoratets Kapacitet stadig anses for utilstrækkelig til Løsning af de omfattende Opgaver, som Skattelovgivningens Udvikling i de senere Aar har stillet de skattelignende Myndigheder, og som i særlig Grad er tilfaldet Ligningsdirektoratet. Der tænkes herved ikke mindst paa Lov Nr. 352 af 22. Juli 1945 om en ekstraordinær Formueopgørelse m. v., som har medført en overordentlig stor Forøgelse af Lignings-

direktoratets Arbejds mængde, navnlig gennem en enorm Stigning i Antallet af Direktoratets Revisionssager. Samtidig har de foreliggende Resultater af de Foranstaltninger, der blev truffet ved nævnte Lov, afsløret saa iøjnefaldende Mangler ved Skatteligningen som Følge af for lave Selvangivelser, at en yderligere Effektivisering af Ligningen maa anses for paatrængende nødvendig. Hertil maa en Skærpelse af Tilsynet med Ligningen anses for paakrævet, og til Opnaelse heraf synes en Udbygning af de skattelignende Organer i Forbindelse med en Centralisering af Ligningsdirektoratets Arbejds kraft afgjort at være at foretrække fremfor en yderligere Udvidelse af selve Direktoratet.

En saadan Udbygning af de skattelignende Organer foreslaas ved nærværende Lovforslag etableret gennem en Samvirken af Skatteraadformændene indenfor nærmere fastsatte Omraader (som Regel et Amt med de deri værende Købstæder) i Amtsskatteraad og ved Oprettelse af et dertil svarende Antal Amtsligningsinspektorer, som forestaas af Amtsligningsinspektører, der som Ligningsdirektoratets stedlige Repræsentanter for saa vidt angaar Ansættelserne af Indkomst og Formue indenfor hvert sit Omraade skal udføre en Del af Ligningsdirektoratets Arbejde.

Ved Oprettelsen af saadanne Stillinger som Amtsligningsinspektører skabes der samtidig Mulighed for til disse Tjenestemænd i et vist Omfang at delegere Udøvelse af en Del af de Beføjelser, der af Lovgivningen er henlagt til Centraladministrationen (Skattedepartementet), men som med den Udvikling, Forholdene har medført, betyder en alt for stor Belastning af denne.

Lovforslaget, som det foreligger, er udarbejdet af Skattekommissionen og oversendt til Finansministeren som enstemmigt vedtaget af Kommissionen.

Med Hensyn til den nærmere Gennemførelse af en saadan Ordning henvises til nedenstaaende Bemærkninger til de enkelte Paragraffer i Lovforslaget.

Til § 1.

For saa vidt angaar København og Frederiksberg skønnes det at kunne have sit Forblivende ved den hidtil gældende Ordning.